

EL LLENGUATGE

Des que

Com és ben sabut, la preposició composta *des de* —si es vol, en podem dir també locució prepositiva— es redueix a *des* davant la conjunció *que*. Dit d'una altra manera, tal com s'esdevé amb totes les locucions prepositives que esdevenen conjuntives amb l'adjunció de la conjunció *que*, aquesta adjunció comporta la pèrdua o abdicació de la preposició *de* —si és que és l'últim mot de la locució prepositiva. En el llenguatge col·loquial no sempre s'observa aquesta supressió de la preposició *de* exigida per la normativa, sobretot actualment, en què tants casos insòlits i gairebé aberrants hi trobem de la coincidència il·lícita «de que», com és ara «Em sembla de que plourà», i per això una construcció com *Des que ella el va deixar, duu una existència miserable*, pot semblar una mica «dura» o artificiosa. Amb el mateix valor que *des que*, però, es pot usar també una altra locució, *d'ençà que*, molt habitual en el llenguatge popular i que és comprensible, per tant, que molts prefereixin a fi d'aconseguir una expressió alhora fluida i correcta: *D'ençà que ella el va deixar...*

Observem també que, algunes vegades, la locució conjuntiva *des que* és usada, en la llengua culta, amb un valor que podem considerar impropri, és a dir, que no coincideix exactament amb el que li és atribuït normativament, i qui sap si hi contribueix el fet mateix que, com hem dit, el seu ús no és gaire espontani. Efectivament, *des que* serveix per a indicar el moment en què comença a comptar-se un espai de temps, aquell en què té lloc l'acció expressada pel verb de l'oració principal, la qual acció, per tant, té un caràcter continuatiu o imperfecte. Així, si diem «Es lleva des que es fa de dia», venim a indicar que la persona de qui parlem continua levant-se en el moment en què hem fet aquesta afirmació, és a dir, que l'hora en què es fa de dia és el punt de partida d'una acció que encara no s'ha interromput. Aquest ús impropri, certament, no se sol cometre amb la locució equivalent *d'ençà que*, i aquesta equivalència podria constituir una bona guia per a evitar-lo, car és ben possible que existeixin casos vacil·lants o, fins i tot de franca interferència entre el valor de *des que* (o *d'ençà que*) i aquell que hom li atribueix indogudament en la frase indicada, que és el que expressem per mitjà d'altres locucions, com *així que* o *tot seguit que*: *Es lleva així que es fa de dia.*